

Antibalas

Street Signs

(REAL WORLD/EMI)

Wie er enkele maanden geleden bij was op het Cactus-festival weet dat Antibalas een feestgroep mét inhoud is. De band mixt probleemloos latin met hiphop, rock en *global beats* en verkondigt tekstueel een zeer uitgesproken mening over de wereld. Op hun derde plaat 'Street Signs' gaan ze nog een stapje verder en verruimen ze hun sound met zéér aanweige arabische en noord-afrikaanse geluiden en maken ze zelfs plaats voor het Symfonisch Orkest van Praag. Openingstrack 'Believe' kronkelt rond een sample van **Nusrat Fateh Ali Khan** met gwana-gezing van **Hassan Hakmoun**. Van dit Bollywood-sfeertje gaat het over de latin-rock van 'Love and Hope', de tango van 'Te Estoy Buscando' tot het op een funky gitaar drijvende 'Saturday Night'. Op 'Street Signs' is ook plaats voor nogal wat muzikale gasten: Nu Yorcan-pianist **Eddie Palmieri**, Los Lobos' **David Hidalgo**, en oude getrouwen **Chali en Cut Chemist** van Jurassic 5. Dit derde album is een mooi staaltje van Ozomatli's kunnen, en klinkt als een *old-skool Block Party* waar een bende Mariachi's binnenvalt. (bg)

Jimmy Agren

Close Enough For Jazz

(UAE/CLEAR SPOT)

Zweed van geboorte klinkt Jimmy Agren op het merendeel van de tracks op deze plaat als een reïncarnatie van een jonge **Captain Beefheart** die zich geen reet aantrekt van de muziekindustrie maar wel de blues nieuw leven probeert in te blazen. Niet alle aanwezige nummers zijn even sterk. Agren laat zich soms nog te veel verleiden om zijn kunnen te etaleren en legt zo soms te veel de nadruk op zijn bijna geniale gitaarspel. De man speelt trouwens quasi alle instrumenten zelf, dus een virtuoos is hij in elk geval. Het zijn echter vooral de tracks waarin hij minder soleert maar zijn elektrische slidegitaar zijn gangetje laat gaan waarin hij zowel verrassend als experimenteel uit de hoek komt. Zijn stemgeluid dat refereert aan een piepjonge **Tom Waits** geeft nog wat extra cachet aan de songs. Agren dient nu enkel nog te kiezen welke van de twee wegen hij wil inslaan: die van stereotiepe bluescoryfee of die van experimenterende Beefheartadept die minder instant succes zal genieten maar wel op termijn in de muzikale geschiedenisboekjes terecht zal komen. (pb)

Oren Ambarchi/Robbie Avenaim/Keith Rowe

Honey Pie

(GROB/LOWLANDS)

Het geïmproviseerde taartje van dit drietal lijkt slecht te verteren. De statische dreun lijkt op darmgebrom gemixt met pruttelende maagsappen. Af en toe spuwt er iemand een harde korst in een gietijzeren kom. Halfweg deze veertig minuten durende live trip wordt de sfeer harder en herkennen we het instrumentarium: gitaren, elektronica en ijzeren percussie. De combinatie van feedbacktonen en metaalgerammel doet denken aan een geïmproviseerd genezingritueel om de laatste restjes buikpijn te verdrijven. Met succes; want deze cd dooft uit in zachte tonen, die laten vermoeden dat de organische rust is teruggekeerd. (www.churchhofgrob.com) (pv)

Badly Drawn Boy

One Plus One Is One

(XL/V2)

'*Back to being who I was before*', zingt muts Damon Gough in het titelnummer dat het album opent. Interessant voor de kenner, minder interessant voor uw recensent want ik heb geen idee wie Badly Drawn Boy vroeger was. Kenners, waaronder vrienden die ik kan vertrouwen, zijn het er echter unaniem over eens dat zijn debuut 'The Hour Of The Bewilderbeast' zijn beste werk totnutoe is. Dit laatste stukje liedjesvakmanschap ten spijt. Want liedjes schrijven en die tot in de puntjes uitwerken dat bewijst hij te kunnen met 'One Plus One Is One'. Dat ze bij ondergetekende niet of nauwelijks een juiste snaar raken dat is soms onvermijdelijk. Ik heb vrede met het kinderkoortje dat meedoet op 'Year Of The Rat' en 'Holy Grail'. Ik heb vrede met de strijkers en de melancholie van het fijne titelnummer. Gough verstopt zijn ingetogen liedjes achter rijke instrumentatie. Alleen

'Easy Love' klinkt lo-fi, intiem en uiteraard ook hier weer zeer verdrietig. 'Summertime In Wintertime' wat daarop volgt hakt er vervolgens in met haast aggressieve gitaren en wat meer extroverte vocalen. Badly Drawn Boy op zijn recht voor zijn raapst. Daarna is het weer aan de strijkers en de aangename fluit om Gough's leven zijn donkerbruine kleur te geven. Persoonlijk heb ik liever de gitzwarte en desolate dieptes van bijvoorbeeld Will Oldham of de intieme prachtliedjes van Nick Drake of meer recent Gravenhurst. Minder is vaak meer geldt ook in het liedjesschrijversambacht en dat is de tip van de dag, meneer muts. (www.badlydrawnboy.co.uk/) (joh)

Björk

Medulla

(ONE LITTLE INDIAN)

Het elfje is na 3 jaar slaap ontwaken in haar vulkanische grot en de dromen hebben nieuwe inspiratie gebracht vanuit andere windrichtingen. Ook ditmaal zijn er veel gastrollen; producers **Mark Bell**, **Matmos** en **Olivier Alary** aan de knoppen, **Rahzel** en **Dokaka** als menselijke beatboxen en **Mike Patton**, **Robert Wyatt** en **Kelis** voor het stemmenwerk. Ieder album project vormt een groter collectief dan het vorige en blijkt meer thematisch uitgewerkt te zijn. In dit geval draait alles geheel om de modificatie van de stem. Men dwaalt doelloos rond in de catacomben van de kerk en kan het koor maar niet van zich afschudden, achter elk hoekje staat deze weer te wachten om de volgende krijs in te zetten en het religieuze trauma is een feit. Het tempo is traag, berekend en tergend, de sfeer is vochtig, winderig en kermend zoals een sneeuwelfje dat beaamt. De ware fan wordt hier zeer hard op de proef gesteld en elke stap is een nieuwe stap op onbekend terrein voor amateuristische avonturiers. **Diamanda Galas** is de heks in dit barre gebied en ze is niet gediend van respectloze indringers, dus pas goed op! (www.bjork.com) (s.b)

Broken Spindles

Fulfilled/Complete

(SADDLE CREEK)

Broken Spindles is het 'midi' project van Joe Peterson die in het dagelijkse leven de basgitaar hanteert bij de retro electrorockers van **The Faint**. Om U meteen gerust te stellen, Peterson's eigen geluid is zeker zo avontuurlijk. Zijn tweede solo plaat start alsof we een traditionele elektronica hap krijgen voorgeschoteld. Maar met wat goedgemikte strijkers gaat het bijna een semi-klassieke toer op. Totaal onverwacht zijn daar in het begin van de plaat dan toch vocalen, hevige bas en gitaren. Vanaf dat de plaat goed en wel vertrokken is mikt Peterson duidelijk minder op de hersenen en meer op de nek en benen. Vette songs met zwaar vervormde gitaren bijhorende opgefokte bas en beats ontsproten uit het body muziek tijdperk. Deze krachtpatsers wisselen af met bescheiden intimistische piano en viool miniatuurtjes zonder de vaart uit de plaat te halen. 'Fulfilled/Complete' laat een melange van subtiliteit, retro beats en rock horen. Een brug tussen het retro geluid van The Faint en de hedendaagse elektronica en indie scene. Een korte maar geslaagde plaat. (tw)

Butch Cassidy Sound System

Butches Brew

(SOMA/PIAS)

Funky solo-reggae project van de nog betrekkelijk jonge producer/muzikant Michael Hunter, die blijkbaar een boontje heeft voor de '70's dub-hoogtijdagen. Maar liefst 3 jaar spendeerde hij aan 'Butches Brew', een bepaald zomers aandoend album vol rootsreggae, soul- en funk vibes. Want het resultaat mag er zeker wezen. Z'n bewerking van de **Meters** -klassieker 'Cissy Strut' zal bij menige Tarantino-fanaat ('Jackie Brown' -filmscore) een belletje doen rinkelen: door zelf alle instrumenten te bespelen, weet hij zijn versie nog nét iets zwieriger en funkier uit de boxen te laten schallen. Dub met hoge meeknikfactor, noemen we dat. (lm)

Church Of Misery

Early Works Compilation

(LEAFHOUND/CLEAR SPOT)

In 2001 verscheen de debuutlangspeler 'Masters Of Brutality' van deze Japanners op Southern

Lord. Daarvoor hadden ze enkel een aantal cultsingles en heel wat tracks op compilatiealbums op hun conto staan. Leafhound, dat zich stilaan aan het specialiseren is in het uitbrengen van essentiële maar quasi onvindbare platen van proto-doomers, nam het op zich om die tracks te verzamelen en te persen op een dubbele cd, goed voor 100 minuten trage **Black Sabbath**-riffs op zijn Japans, gelardeerd in een verering voor alles wat met gerenommeerde seriemoordenaars van doen heeft. De samples die de nummers met elkaar verbinden handelen over Charles Manson, Jim Jones, Ed Gein of Jeffrey Dahmer en ook in hun rooskleurige J teksten is het al dood en vernieling wat de doods-klok slaat. Het soort psychedelische doom van deze Japanners leent zich perfect tot het coveren van een aantal klassiekers uit het genre. Zo krijgen nummers van **Trouble**, **Death SS**, **Saint Vitus** en zelfs **Iron Butterfly** de Church Of Misery-uppercut. Essentieel luistervoer voor doomverslaafden, iets minder voor de rest al wordt er hier en daar uitstekend traag gerockt. (www.leafhound.com) (pb)

Etienne De Crécy

Superdiscount 2

(DIFFERENT/PIAS)

Drie jaar geleden vonden velen het heel plezant om de tweede plaat van **Daft Punk** de grond in te boren. 'Discovery' was zwaar beïnvloed door electro uit de jaren '80, iets wat in 2001 *not done* was. Anno 2004 is electrohouse alomtegenwoordig. Studio Brussel braakt het éne electrohitje na het andere en Culture Club leeft ervan. Guy-Manuel en Thomas kregen gelijk. Ook de *patron* van de Franse house, Etienne De Crécy, laat zich op de nieuwe Superdiscount in met acid en electro. Een pak nummers zullen ongetwijfeld weer uitgroeien tot grote clubhits maar ook de songs met minder bpm, zoals het door een stuwende breakbeat aangedreven 'Soulseek', zijn zeker ook de moeite. Net als op die eerste, legendarische plaat, die house, downtempo, disco en soul geniaal combineerde, zijn er opnieuw een pak eregasten aanwezig. **Alex Gopher** komt helpen bij 'Overnet' en het indrukwekkende 'Fast Track', dat het meeste hitpotentie heeft (die baslijn!). Ook het duo **Cassius** is *in the house*. Philippe Zdar (kameraad van het eerste uur waarmee De Crécy het grensverleggende **Motorbass** album maakte) en Boombass laten respectievelijk Chicagohouse en **Jean-Michel Jarre** herleven. Grensverleggend is het allemaal niet, maar het werkt. De impact van zijn voorganger zal 'Superdiscount 2' wellicht niet hebben maar na de teleurstellende retour van **Dimitri From Paris** is het leuk om te horen dat er nog leven zit in de French Touch. Daft Punk is opnieuw aan zet. (ft)

Tanya Donnelly

Whiskey Tango Ghosts

(4AD)

Laat ik het maar meteen toegeven: de eerste plaat die ik te horen kreeg van de **Throwing Muses**, hun titelloze debuut uit 1986, vervulde me van angst en weerzin. De manische kreten van Kristin Hersh schraapten over mijn puberziel als krijsend krijt op een schoolbord. De Muses waren sindsdien een verloren zaak, al herkanste Hersh later succesvol solo. Wel meteen aanslaan deed het stemgeluid van Tanya Donnelly, Hershs halfzuster, mede-Throwing Muse, mede-oprichtster van de Breeders en spil van **Belly**. Elf jaar na het nog steeds indringende 'Star' komt Donnelly met haar derde soloplaat aandraven. Aandraven is wat ongelukkig gekozen, want op tempo of schwing kan je 'Whiskey Tango Ghosts' niet betrappen. De sfeer is huiselijk (manlief doet mee) en gezapig, de instrumentatie op het kale af spaarzaam, de zang lieflijk. Emmylou Harris woont nog net niet om het hoekje. Er is niets mis met geluk en maturiteit, maar van Donnelly zijn we toch wat meer dreiging gewoon. De muse gooit haar geen prangende melodiewendingen meer naar het hoofd en uit de *belly* komt het ook allemaal niet meer. Anno 2004 maakt Donnelly liedjes die je van een Tanya verwacht. (gt)

Dynamite MC

'World of Dynamite'

(STRONG RECORDS)

Dominic Smith wilde helemaal geen MC worden, maar DJ. Goede draaitafels zijn echter niet goedkoop, dus met meer talent dan geld moest hij voor de microfoon kiezen. Dit was echter geen

slechte keuze want als Dynamite MC werd hij al snel door Roni Size en DJ Krust gevraagd de feesten van Full Cycle te begeleiden als MC. Tijdens hun optredens moedigt hij als ceremoniemeester het publiek aan tot grote dansinspanningen. Als Dynamite Mc spreekt wordt de sonische ervaring overweldigend uitvergroet. 'This bass you don't hear, this bass you feel.' Dynamite is een natuurtalent en staat bekend om zijn vloeiende manier van rappen. Op zijn eerste solo album 'World of Dynamite' begeleidt zijn woordenstroom dancehall, hiphop, two-step en drum&bass. De snelheden van de beats liggen ver uit elkaar maar zijn album is, zoals het een goede Londense nachtclub betaamt, ingericht in drie ruimten waardoor toch één geheel ontstaat. Dynamite MC laat zijn ervaring niet alleen gelden als artiest, maar ook als onderdeel van een omvangrijk netwerk. Hij mobiliseert op zijn debuutalbum iedereen waar hij eerder mee samenwerkte: Elephant Man, Zinc, Wookie, Roni Size, High Contrast, Marky & XRS, Andy C en Skibadee. 'World of Dynamite' is een bijzonder album omdat het hoogtepunten combineert uit verschillende scènes in Londen die normaal juist door verschillende snelheden zijn verdeeld. (adj)

Earthling

Human Dust

(DISCOGRAPH/BANGDISTRIBUTION)

En dan nu een schoolvoorbeeld van de stelling dat het willekeurig uitgeven van onuitgebrachte platen niet altijd een goed idee is. Slachtoffer van dienst is de onoplettende consument, die dit redelijk overbodig album van Earthling in de maag gesplitst krijgt. Oorspronkelijk in '94 opgenomen, voelt deze sessie inderdaad aan alsof ze door middel van een tijds capsule in de 21e eeuw is binnengebracht. Op zich is de gestripte downtempo sound van verstolde lava best te genieten, maar de cd kan niet echt boeien gedurende een gehele luisterbeurt. Daarvoor is de luisterervaring te sterk geënt op het toenmalige vernieuwende karakter van de Bristol-sound, en te weinig op goeie ideeën. Na een paar nummers komen de lijzige raps van Mau te drammerig over en biedt de gestileerde hiphop op 'Human Dust' te weinig muzikale aanknopingspunten. Op twee nummers doet de organist van **The Doors** (Ray Manzarek) een gastbijdrage, en hier lijkt het vuur in de pan te slaan. Had men in '94 wat meer creatieve input in dit project gestoken, had deze plaat niet nu pas het daglicht gezien. (www.discograph.com) (jv)

Fenomenon

Hourglass

(BEATSERVICE/LOWLANDS)

Scandinavische groepjes met een poppy elektronicasound, aflevering 453. De grap met **Röyskopp** en **Kings of Convenience** is nu wel degelijk uitgemolken. De twee Noren van Fenomenon hebben dat zo niet begrepen en menen alles nog eens dunnetjes te moeten overdoen. Het resultaat is ruim drie kwartier stierlijk vervelende popmuziek met een *fake* scheut nu-soul. Hier en daar poogt de producer van dienst met een vracht synth-geluidjes uit de jaren '80 het geheel nog een hippe toon mee te geven, maar het resultaat is eerder een wassen neus. De clichématige teksten en de vederlichte fletsheid van de nummers vallen domweg niet te maskeren. Triest dieptepunt is de Tears For Fears-cover 'Everybody Wants To Rule The World'. Mijn God! (www.beatservice.no) (jv)

Future Pilot AKA

Salute Your Soul

(GEOGRAPHIC)

Tja, hoe een divers album als dit te beschrijven? Eerst de feiten: Future Pilot AKA is het project van Sushil K. Dade, in een vorig leven 'gewoon' muzikant in gitaarband de **Soup Dragons**. In Future Pilot AKA lijkt Dade zijn vele, zeer vele muzikale invloeden allemaal te willen laten horen. Reggae-toaster en producer **Mikey Dread** horen we in het eerste nummer, maar daarna is het tijd voor een gospel ('Dear Lord'). Vier minuten later zitten we ineens in een soulnummer, om even later prachtige **Specials** dub te horen in 'Dammers or Czukay?'. Dade zelf kan in ieder geval niet kiezen, wil ook niet kiezen want een album kan bijna niet diverser zijn dan 'Salute Your Soul'. De onvermijdelijke **Ravi Shankar** is present, maar ook avant gardist **Philip Glass**. In 'Love Of The Land' helpen (voormalige) leden van **Orange Juice**, **Subway Sect** en **Teenage Fanclub**. De

algehele boodschap lijkt: vrede, wees lief voor elkaar, racisme is slecht en laten we vooral niet vergeten dat een heleboel soorten muziek mooi zijn. Allemaal mee eens en Future Pikot AKA. beheerst alle stijlen, maar dit verbazingwekkende album mist op den duur wat bijt, de *urgency*. Een wel heel erg politiek correct album. (www.geographicmusic.com) (mvh)

God Among Insects

World Wide Death

Damnation

Destructo Evangelia

Alpha Safari

Commercial Suicide

(THREEMAN/BERTUS)

Het Zweedse God Among Insects serveert een portie oldschool death metal met wellicht de meest debiele teksten ooit in het genre. Emperor Magus Caligula (**Dark Funeral**) had wellicht weinig inspiratie, want zijn teksten zijn niet alleen abominabel maar ook nog eens superkort. Muzikaal is het iets beter. De diverse leden, afkomstig uit bands als **Vomitory**, **The Project Hate** en **Dark Funeral**, wilden duidelijk gewoon weer eens ouderwetse death metal spelen en daarin zijn ze geslaagd. Nergens klinkt het bijzonder, maar vervelen doet de plaat ook geen seconde, en dat is binnen dit genre al een prestatie op zich. Damnation gooit het over een satanische boeg en speelt een portie ouderwetse black in de traditie van en **Tormentor**. Als we hun bio goed snappen, biedt dit schijfje een soort overzicht van tien jaar Damnation, maar deze leden van **Merciless** en **Unanimated** hebben zelfs in die lange tijdspanne nog steeds niet geleerd om een opnamestudio te gebruiken zoals het hoort. Zo rommelig als maar kan, tot het op de zenuwen werkt. Binnen de black metal is het soms hot om rommelig te klinken, maar Damnation maakt er werkelijk een potje van. Hun meester zal niet tevreden zijn. Alpha Centauri brengt het er nog het beste van af. Catchy liedjes gedrenkt in een Britse sound, goed opgebouwde nummers met een degelijke zanger die bij liefhebbers van het betere alternatieve rockliedje best eens brokken zou kunnen maken als het wordt opgepikt. Ze hebben dan ook oude rotten Uffe Cederlund (**Entombed**) en Patric Wren (ex-**Misery Loves Company**) in hun rangen, en die hebben toch wel wat ervaring in het schrijven van degelijke liedjes. Net boven de middelmaat maar net niet goed genoeg, en dit lijkt aan deze drie releases te horen zowat het motto van dit label. Wie weet brengen ze ooit eens een superplaat uit, maar het is er in elk geval geen van deze drie. (pb)

Hawai

Gone in a minute/never changing bits

(RADICAL PIGEON RECORDINGS)

Het Kortrijkse vijftal Hawai maakt grotendeels instrumentale experimentele rockmuziek, met zoveel invloeden dat ze er in dreigen te verzuipen. Jazz, funk, avant-garde, Beefheart en Zappa, ze passeren allemaal de revue, maar niemand lijkt te weten welke richting het uitmoet. En dat is spijtig, want wij hoorden wel vijf sterke muzikanten en enkele catchy deunen, zoals 'Starlightning Blues', maar het geheel beklijft niet. (tv)

Hot Chip

Coming On Strong

(MOSHI MOSHI/LOWLANDS)

Wie draagt er nog pyama's? Die badstoffen dingen met daarop een afbeelding van een of ander tekenfilmfiguur of een stoere motocrosskampioen. Wedden dat de Hot Chip mannen hun pyama tijdens de opnames zelden uittrokken? Ik weet bijna zeker dat ze met de opname-apparatuur gestationeerd op hun stapelbedden werkten aan 'Coming On Strong'. Een plaatje vol slaapkamerelectropop, flauwe soulpop en melige stuiterfunk, mét één been stevig in de jaren tachtig (een downtempo **Human League**) en het andere richting **The Neptunes**. Maar let wel, alles *l-o to the f-i*. Van de puddingsoul van 'Keep Fallin'' met flauwe teksten als "Lately I've been looking in the mirror / don't you ever wonder / how the hell that Stevie Wonder sees things." Tot de intense slaapkamerfunk van 'Down With Prince', na een paar luistersessies ga je het nog waarderen ook.

Het is in ieder geval nieuwe, frisse en hippe shit. Alleen al daarom. (www.hotchip.co.uk/) (joh)

I/Dex

Seqsextend

Kotra

Dissilient

(NEXSOUND/A-MUSIK)

Het jonge Oekraïense label Nexsound charmeert me door te zeggen dat ze er extra zorg voor dragen dat hun cd's niet alleen goed klinken maar ook (letterlijk) goed aanvoelen. In het geval van I/Dex wordt de kilheid van de ijle elektronica, glitch, melodieuze loops en minimale techno gesymboliseerd door een glad digipack. Toegegeven, dit genre lijdt wat aan overaanbod, dus waarom zou je niet eens uit de band springen door met een onbekende inwoner van Belarus uit te pakken? Onhandelbare ambient in runenschrift, dat is Kotra. Terwijl mijn kat na dertig seconden op de vlucht slaat voor de wisselende hoge/lage frequenties, merk ik gerustgesteld dat Kotra het gemiddeld zelf maar anderhalve minuut per track volhoudt. Vijftien tracks heten 'Minus', eentje 'Zero' (had u geraden dat het een stiltetrack was - u bent waarlijk briljant) en drie 'Plus'. Door twee keer de 'Plus' en de 'Minus' te combineren krijg je elektrische minimale techno. Natuurlijk is geen enkel rariteitenkabinet compleet zonder echte piepknor uit Oekraïne, maar los van alle exotisme is 'Dissilient' maar een mager beestje. (www.nexsound.org) (pv)

IAMX

Kiss + Swallow

(ANORAK SUPERSPORT/BANGDISTRIBUTION)

In een vorig leven speelde Chris Corner gitaar bij de **Sneaker Pimps**, een Britse groep die zich in de vaarwateren van **Tricky** en **Portishead** bevond, maar nooit van hetzelfde succes heeft kunnen genieten. Nu gaat Corner de solotoer op, en het moet gezegd, het resultaat is puik. Qua geluid springt 'Kiss + Swallow' op de retro-trein, maar de poppy combinatie van wave, elektro en punk verveelt hier geen moment. De reden is vooral te zoeken bij de consistente sterkte van alle nummers, en het inzicht de beste elementen over te nemen van andere succesvolle hedendaagse bands (b.v. **Muse**). Daarenboven is aan de productie meer getuned dan aan het verzamelde racewagengedoe van de Ferrari-stal - wat voor één keer echt loont. Natuurlijk moet je geen filosofische diepzinnigheid verwachten; ook originaliteit is nooit 's mans grootste troef geweest. Dat neemt niet weg dat dit album een bijzonder smakelijk gerecht is geworden in de wereld van opgewarmde spaghettirestjes. (www.iamx.co.uk) (jv)

Intricate

In Pectra

(SPEZIAL MATERIAL/BAKED GOODS/LOWLANDS)

Er is meer mogelijk dan *nanoloop* 8bitdeuntjes die in de frisse alpenlucht rondwaren. Dat bewijst het Zwitserse duo Intricate, zijnde **Thomas Federspiel** en **Fabian Stübi**, waarvan het vizier is gericht op de meer gestructureerde zaken binnen de elektronica. We hebben ondertussen allemaal wat inzicht verworven op de architectuur van elektronica tegenwoordig. Tover enkele mooie melancholische deuntjes, stotterende beats, *glitchy* spraaksamples en voila! Uiteindelijk doet dit sterk denken aan een fikse portie **Boards Of Canada** met een klodder **Team Shadetek** en **Funkstörung** erbij. Helaas, het chocolade *Kinder* eitje geeft hier geen surprise cadeau, maar smaakt toch opperbest en zal makkelijk de elektronische zoetekauw tevreden stellen. Best te gebruiken voor een moment van zelfbezinning of een melancholische bevlieging. De getergde mens moet toch iets hebben om deze herfstdagen ingetogen door te komen. (www.intricate.ch) (s.b)

Gilbert Isbin Group

Water With A Smile

(JAZZ'HALO)

Jazz'halo is een Belgisch label dat zich specialiseert in het uitbrengen van jazzgerelateerde platen met een neiging tot improvisatie. Daarnaast organiseren ze concerten, hebben een mailorder waar cd's van een aantal gelijkgezinde labels kunnen worden besteld, en geven ze een op onregelmatige

basis uitkomend tijdschrift uit, dat aan de inhoudstafels op het net te zien heel wat te bieden heeft. De debuutcd van de Gilbert Isbin Group is reeds de drieëntwintigste release van het label en dat verdient een pluim. Behoorlijk avontuurlijke jazzplaten uitbrengen in een periode waar elke platenfirma, groot of klein, steen en been klaagt, is een gedurfde operatie. Maar ze hebben gelijk. Alle muziek voor dit kwartet wordt geschreven door Gilbert Isbin, die bijdrages aan platen van onder meer **Cameron Brown** en **Jeff Gauthier** (zie GC 63 en 64) op zijn palmares heeft staan, terwijl de teksten door Emile Clemens op papier worden gezet. De hoofdrol wordt echter door stemkunstenares Lea van Loo ingenomen, die met haar warme funky stem de reeds behoorlijk indrukwekkende muzikale exploten van het resterende trio naar een hoger niveau tilt. Met een beetje geluk krijgt deze plaat wat radio-airplay, want het zou zonde zijn als deze cd slechts in beperkte elitaire jazzkringen zou aanslaan. Geen oeverloos geëxperimenteer en geen richtingloos geïmproviseer maar goed afgewerkte nummers met een snuifje latin en bossanova voor de variatie. Luister naar het meermaals bekroonde openingsnummer 'Picking A Flower' en wellicht bent u straks de gelukkige eigenaar van uw allereerste Vlaamse jazzplaat. (www.jazzhalo.com) (pb)

Jasch

Shimmer

(D0C/STAALPLAAT/LOWLANDS)

Deze Zwitser benut zijn jazzverleden in acht geïmproviseerde experimenten met computergefilterde snaarinstrumenten. Zachte dreunen vormen de rode draad doorheen deze cd, terwijl loops en enkele hardere dissonanten (glitch, field recordings, verdwaalde percussie en gestolen muziekflarden) het plaatje vervolledigen. Dankzij de melancholische sfeer, de algoritmische loops en de gecontroleerde tegenklanken, klinkt 'Shimmer' toegankelijk genoeg om te misbruiken teneinde ongelovigen van hun vooroordelen over improvisatiemuziek af te helpen. (www.pure.test.at) (pv)

Jumbo Jet

Blanc

(MANGEDESPOMMESRECORDS/EIGEN BEHEER)

Op onze luistertafel vinden we een cdr terug van ene Jean-Michel Leclercq, vergezeld van een in gebrekkig, maar uiterst charmant, Nederlands opgestelde bio. Daarin lezen we dat Jean-Michel naast solo activiteiten ook nog in de postrock band **Tom Sweetlove** speelt. 'Blanc' is zijn eerste ep. Melodieën vloeien in elkaar over ondersteund door een vaak weinig variërende ritmesectie. Elektronica, vooral, maar ook een enkele piano. Hier en daar vinden we enkele mooie stukjes terug, maar overal heerst toch dat weinig inspirerende machinale computergeluid waardoor er niet echt een eigen atmosfeer gecreëerd wordt. Hier zit misschien wel potentieel in, maar voorlopig komt het er nog niet uit. (www.jumbojet.be) (bdp)

Kabuki

Signal To Noise

(COMBINATION)

'Signal To Noise' bevat een selectie uit de afgelopen vier jaar op single uitgebrachte nummers van **Jan Henning**. Als Kabuki tekent Henning voor meer verfijnde drum 'n' bass. Verwacht geen recht-toe-recht-aan gedreun à la **Dillinja**, neen, Kabukis muziek leent zich ook uitstekend als achtergrond bij een gesprek. De Duitser heeft een mooi evenwicht gevonden tussen melodieuze en dansbaar. De twaalf nummers klinken niet vol, er zit 'ruimte' in het geluid; het komt minimaal over terwijl er toch genoeg gebeurt in de muziek. „Het is mijn bedoeling om het Detroit garage geluid te combineren met drum'n' bass, schrijft Henning. Daarin is hij zonder meer geslaagd. Kabuki maakt 'mooie' drum 'n' bass voor lichtgewichten. Misschien kun je ook zeggen: drum 'n' bass voor de niet drum 'n' bass fans. (www.combination-rec.de) (mvh)

Jason Kahn/John Mueller

Papercuts

(CROUTON/STAALPLAAT)

Al wie met het hoofd vooruit in de wondere wereld der musique concrète duikt, wordt met een zekere regelmaat geconfronteerd met de (on)mogelijkheden van de geluidsbron papier. Op deze

stijlvol verpakte (een gelimiteerde papieren enveloppe, of wat dacht je) mini cd wagen twee minimale ex-drummers hun kans. Kahn en Mueller scheuren niet en slaan evenmin. We horen achttien minuten elektronisch bewerkt gefrommel van iemand die zijn ochtendkrant maar niet in de juiste plooi krijgt. Niet slecht, maar 'Papercuts' voegt niets toe aan de bestaande papierberg van conceptreleases als 'On Paper'. Gelukkig is papier recycleerbaar: scheur deze review uit, en herkauw hem tot iets moois! (www.croutonmusic.com) (pv)

Kinetix

Selected E_Missions

(SMALL VOICES/STATEART)

Het Italiaanse label en postorderbedrijf Small Voices is van vele markten thuis. In de kleine stal staan avant-gardepop, industrial en moderne elektronica broederlijk naast elkaar geparkeerd. Debutant Kinetix hoort in de laatste categorie thuis met microscopische digitale experimenten tegen een achtergrond van gefilterde dreunen. In combinatie met de grafische songtitels en het sobere witte digipack, zal deze cd in goede oren vallen bij liefhebbers van het digitaal minimalisme van labels als **12k**. (www.smallvoices.it) (pv)

Josh Martinez

Buck Up Princess

(BELLA UNION)

Ricky Ropesack

The Be Quick Or Be Dead EP

(EIGEN BEHEER)

De Canadees **Josh Martinez** is juist terug van een Europese tournee. Hij was zo onder de indruk dat een novelle hierover gaat volgen. Ook wij geraken bij onze toeristische escapades in Europa nog wel eens onder de indruk. Maar Josh vierde langspeler heeft minder impact. 'Buck Up Princess' wil de luisteraar vooral een 'goed gevoel' meegeven. En gelijk heeft hij. Immers bij de collega's binnen de hiphop gaat het er nogal eens te serieus aan toe. Dus niks mis mee, echter het is moeilijk positief en humorvol te zijn zonder te verzanden in oppervlakkigheid. En dat gebeurt muzikaal wel eens op deze plaat. Er staan zeer goede scherpe songs op dat moet gezegd. Maar deze waren beter gebundeld en dan had men een vrolijke plaat van 45 minuten en nu zit je af en toe duimen te draaien en doe je de rit van meer dan 70 minuten niet uit. Een kort maar krachtige EP zoals die van **Ricky Ropesack** heeft veel meer impact. Recht vanuit de garage van opper Ricky, Carter Bryant, krijgen we live hiphop recht van de straat. Met vrienden en vriendinnen mc's, heavy metal gitaristen en bassisten brouwt hij een live gespeelde cocktail van metal, rock & vette hiphop waarin hij zelf de drums voor zijn rekening neemt. De ene keer met agressieve rappers de andere keer met een elfje dat klinkt als la Björk zelf. Laat de EP dan ook nog groezeliger klinken dan de **White Stripes** je weet dat je best eens surft naar onderstaande www adres. De meeste van hun muziekjes zijn daar gratis te downloaden. (ropesack.com) (tw)

MC Lars

the Laptop EP

(SIDECHO RECORDS)

Post-punk laptop rap, volgens de biografie. Zolang MC Lars het bij de laptop rap houdt kunnen we volgen. Simpele, bij wijlen catchy elektronische begeleiding, met hier en daar een geestige line erover, dat hadden we wel kunnen volhouden voor de lengte van deze ep. Helaas voelt Lars zich in elk nummer op 'The Laptop Ep' geroepen om ook het 'post-punk' element van zijn zelfgekozen genre waar te maken. Dat doet hij met weerzinwekkende belegen stinkers van gitaarrifs waarvoor zelfs het verschrikkelijke **The Offspring** zou bedanken (al zijn we daar nog zo zeker niet van: we wachten met u bang hun volgende radiohit af). MC Lars heeft dus genoeg potentiëel, maar een veel te slechte smaak. Meer woorden maken we hier liever niet aan vuil. (www.mclars.com) (sb)

Motion

Every Action

(12K/STAALPLAAT/LOWLANDS)

We kennen deze Londenaar van een split met **Matmos** en op zijn derde album glijdt hij verder over de ijzige paden van het digitaal minimalisme. Mijmerend over de verschillen tussen verschillende witschakeringen, maakt **Chris Coode** composities met glitch, zacht geruis, dreunende loops (wellicht van snaarorigine) en stiltes die op gezegende momenten ontploffen. Deze cd is degelijk en sfeervol, maar dit sneeuwvlokje zal nauwelijks opvallen in de lawine gelijk(w)aardig materiaal. (www.12k.com) (pv)

Multi-Panel

Alone In The Field

(UNSCHOOLED)

Clemm

The Tristan EP

(CABIN-MUSIC)

Ludo Maas, 19 jaar uit Breda laat zich in het elektronische circuit Multi-Panel noemen. Al is het vermelden van een genre wat voorbarig. Even goed had er indietronics of new folk in plaats van elektronica kunnen staan. Maas heeft van een aantal instrumenten de basis onder de knie maar is op geen enkel diep ingegaan. Uit zijn probeersels en meer, op de gitaar, bas en toetsen bouwt hij met een collage techniek en het opzetten van loops songs waar melodie en gevoel primeren. Het zijn gelaagde vrij drukke nummers volgepropt met de zelf ingespeelde stukken, samples, vervormde stemmen en elektronica. Maar de wat ingetogen akoestische gitaar beheerst toch de meeste songs vanwaar het toch vaak het stigma nieuwe folk of indietronics zal krijgen. Eigenlijk is Ludo Maas vooral een kind van zijn tijd, via de ouders nog de ambacht meegekregen van 'echt' gespeelde muziek en zelf de mogelijkheden van pc en diverse tools ontdekt. Bij de Amsterdammer Willem Janssen, of Clemm, gaat het al iets duidelijker richting indietronics. Zijn vier nummers tellende EP is opgenomen in de slaapkamer. De burens zullen er echter zeker niet van wakker geworden zijn. Integendeel. Mijmerende muziekjes met ritmische elektronica, fluisterende vocalen en zalvende melodieën. Door de inbreng van veel vrienden klinken de nummers zeer gevarieerd. Zo kan hij beroep doen op een gitarist, drummer, vioolspeler en een zangeres. Twee jonge Nederlanders om in de gaten te houden. Als je het Belgische Rarefish collectief al wat volgt, deze cd's sluiten hier goed bij aan. (www.unschooled.com www.cabin-music.com) (tw)

OMR

Side Effects

(UNCIVILIZEDWORLD/BANGDISTRIBUTION)

Various Artists

Data Pop

(DISCOGRAPH)

Het debuut van het Franse duo OMR werd opgenomen in de Duitse **Weilheim**-studio's en sluit naadloos aan bij de lokale traditie van zacht knisperende electro-pop. Wederom zit de getalenteerde **Mario Thaler (Lali Puna, The Notwist, Console, Ms John Soda)** achter de knoppen. De combinatie 'elektronica met vrouwenstem' roept onherroepelijk de associatie met **Lali Puna** op. 'The way we have chosen' kan dan ook zo als twaalfde track op 'Faking the Books'. Net als Valérie Trebeljahr verwacht zangeres Virginie Krupa 'ingetogen' echter al te vaak met 'vlak' en 'emotieloos'. Nummers als 'Password' verzanden dan weer in al te pathetische romantiek waarbij smachtende zang afgezet wordt tegen een zachte parlando. OMR is dan ook op zijn best als de zang tout court achterwege gelaten wordt. Op die momenten ontwikkelen nummers als 'He's Up To All The Tricks', 'Extension', 'The Last' tot heerlijk donkere brokken electro. Helaas zijn deze momenten al te schaars. Neen, dan verwijzen we liever naar de Discograph-compilatie 'Data Pop'. Zoals de naam reeds doet vermoeden wordt hier een bloemlezing aangeboden van het bloeiende electro-pop genre. Naast kleppers als The Notwist, Funkstörung en Telefon Tel Aviv, Schneider TM komen ook onbekendere namen aan bod. Alleen al door de aanwezigheid van Schneider TM's - nu reeds klassieke - herwerking van **The Smiths** 'There Is A Light That Never Goes Out' de moeite waard. (bs)

Pateras/Baxter/Brown

Ataxia

(SYNAESTHESIA/STAALPLAAT/LOWLANDS)

Muntstukken, schroeven en metalen klemmen martelen de snaren van een piano en een gitaar, terwijl een percussionist de rest van de gereedschapskist sorteert volgens de principes van het titelthema. Iemand die lijdt aan 'Ataxia' verliest immers de coördinatie over zijn spieren. Worstelen met klanken in een vrije stijl die losjes naar **AMM** lonkt, maar mij vooral doet denken aan het leegmaken van typisch Vlaamse koterij in functie van een nakend bezoek aan het containerpark. (www.synrecords.com) (pv)

Permanent Fatal Error

Law speed

(WALLACE RECORDS/MANDAI)

Voor wie het Franse drietal **Ulan Bator** kent, is Olivier Manchion wellicht geen onbekende. De bassist en bezieler van de groep, komt met Permanent Fatal Error met een nieuw project op de proppen. Na thuis zelf enkele demo's in elkaar gebokst te hebben, zocht hij een groep bijeen om zijn ideeën naadloos uit te werken. De plaat werd opgenomen met producer, Lionel Darenne, die de stijl van Steve Albini leerde. De bedoeling van de tien dagen studiotijd was om een EP op te nemen. De opnames verliepen onverhoopt vlot, waarvan een heuse langspeler met 11 tracks getuige is. De magie van de nummers zit vooral in het gebruik van een folkgitaar. Af en toe klinkt ze broos tussen de combinatie van elektrische gitaar, basgitaar en drum, een andere keer haalt ze op een subtiele manier venijnig uit. De trage en robuuste opbouw van bepaalde nummers naar een luide climax doen resoluut denken aan het werk van **Mogwai**. Het secuur gebruik van beide gitaren roept om een vergelijking met **Sunny Day Real Estate**. Permanent Fatal Error slaagt er, de vergelijkingen despijt, toch in om originele, dromerige muziek te maken en verrassend te zijn. Op het zesde nummer op de schijf maakt zelfs een trompettist zijn opwachting. De muziek brengt je af en toe in een heerlijke trance waar je liever niet uit raakt. Law Speed is een bij momenten geniale plaat, maar heeft ook mindere momenten waardoor de sfeer ietwat gebroken wordt. Een plaat waar u beter niet naar luistert als u van nature een zenuwachtig mens bent, de bloeddruk zal nog meer stijgen, zo ook het hartritme. Voor alle anderen is deze plaat best te pruimen. (hv)

Radio 4

Stealing Of A Nation

(CITY SLANG/LABELS)

Het is wel een beetje sneu. Met 'Gotham!' zwengelde Radio 4 de dancepunkrage aan om er nu als een stel inspiratieloze schapen achteraan te hobbelen. Want toen was er in een keer **The Rapture** en **!!!**, die het allemaal nog beter deden. 'Stealing Of A Nation' biedt weinig waarmee je een jaar na het hoogtepunt van die dancepunkrage nog warm van wordt. De vlamme opener 'Party Crashers' doet daar niks aan af. En dat is jammer want de aanstekelijke beat en de lekkere pianomelodie smaken naar meer. Helaas zit dat er niet in, het album zakt dramatisch in. De vocalen van Antony Roman klinken opdringerig, als een oude zeur plakt hij de regeltjes politiek getinte teksten aan elkaar. Weg is de urgentie en de stekeligheid die 'Gotham!' zo goed maakte. Hoogtepuntjes zijn het met flarden electrorock opgesierde '(Give Me All Your) Money' dat met een lekker snelle beat de trein moet zien te halen en het door Radio 4 vast als dansvloerkraker bestempelde 'Party Crashers'. Al met al is 'Stealing Of A Nation' een armoedig album dat het goed had gedaan in 2002 maar nu al pijnlijk gedateerd klinkt. (<http://www.r4ny.com>) (joh)

Salvatore

Luxus

(RACING JUNIOR)

Het Noorse Salvatore maakt het soort postrock dat ideaal is voor al uw after-parties. Het is de muziek die je om drie uur 's nachts in de wagen opzet op weg naar huis. Dit vijfde album 'Luxus' werd net als de voorganger 'Tempo' geproduceerd door **John McEntire**, de postrockgeneraal van Tortoise. Het bevat lange, meditatieve organisch-electronische jams die herinneringen oproepen aan

groepen als **Godspeed You ! Black Emperor** of **The Sea and Cake**. De percussie en ijle zanglijnen doen denken aan Afrikaanse en Arabische traditionele muziek terwijl de gitaren er blijven voor zorgen dat het krautrock-gehalte niet omlaag gaat. Salvatore kleurt heel netjes binnen de lijnen van het genre, misschien zelfs iets te netjes. Terwijl wij dit plaatje beluisterden overviel ons een zekere loomheid. Maar dat kan ook aan onze fles hoestsiroop gelegen hebben. (tv)

Transfolmer

S/t

De eerste 10 à 15 seconden van het schijfje doen verdacht veel denken aan 'Boys Don't Cry' van **The Cure**. Daar houdt de vergelijking met eerder genoemde groep dan ook op. De muziek van Transfolmer lijkt wel uit de diepste krochten van de ziel te komen. Op een filmische manier zet hij emoties als hoop, tristesse en liefde om in warme dromerige muziek. Hoe hij deze sfeer bereikt? Simpel, de combinatie van een akoestische gitaar en een synthesizer vermengd met het rustgevende van elektronische geluiden. Het resultaat valt te omschrijven als warme ambient, al dekt die omschrijving niet de hele lading. Transfolmer zou een singer-songwriter met akoestische gitaar kunnen zijn die plots electronica ontdekte en aan het experimenteren sloeg. Tjeerd Folmer, de Nederlander achter de bijna gelijknamige groepsnaam werkt al jaren thuis met *tapedecks* en computer aan eigen nummers. Je kan aan de plaat horen dat er lang aan gewerkt is, op cruciale momenten hoor je subtiele *computerbleeps* en *-clicks*. De heer Folmer zingt ook op sommige nummers, en om eerlijk te zijn, soms deed hij dat beter niet. Zijn zware en vrij droevige stem past niet op ieder nummer. De eerste gezongen nummers 'White', 'Welcome' en 'Slow Change' klinken aangenaam en de zang is best wel leuk, ja, misschien zelfs nodig, maar de laatste twee nummers heb je het dan ook wel gehad. De titelloze debuutplaat van Transfolmer is warm en aangenaam maar is niet super. Toch is het uitkijken naar een volgende cd van deze man, want hij heeft bergen potentieel. (hv)

The Vacuum Boys

Space Breakdance Challenge

(TAKASHI MOBILE)

We durven er een goed glas om te verwedden dat geen van de heren van The Vacuum Boys tot opmerkelijke breakbeatbewegingen op de dansvloer zullen komen. De term breakbeat moet in hun geval dan ook zeer letterlijk genomen worden. De achtergrond van de heren zorgt ervoor dat niks soepeltjes loopt. Heimir Björgúlfsson is bekend van **Stilluppsteypa**, Guy Amitai van **Retro-AKA**, **Gert-Jan Prins** van alles en nog wat en **Dan Armstrong** experimenteert al jaren op gitaar. Niet bepaald een Rocksteady Crew dus, maar het lijkt er soms toch verdacht veel op. 'Wack Ass Alien Creeps' eindigt gelijk al goed met een onvervalste breakbeat waar het geluid rechtstreeks uit het old school hiphop voorraadjie van de twintigste-eeuwse drumcomputer komt. Breakbeat met een prettig gestoorde twist van Sir Snaky Snake Snake, Freaky G Ice, Stone Cold Jive-inator en Breaky-D Sweepstyla. Er zullen weinig puristische breakbeaters te vinden zijn die dit experimentele goedje zullen pruimen, laat staan dat ze er op kunnen dansen. Maar toch smaakt de 'Space Breakdance Challenge' naar meer. (www.vacuumboys.com) (avdh)

Various Artists

Formula Electronica #1

(BASE RECORDINGS/THISCO)

Nu eens geen zonnige lounge of emotionele *fado* uit **Lisboa**, maar dat electronica uit die stad zou komen was niet verwacht. Die onwetenschap mag uw recensist zeker verweten worden, zelfs na recentelijke residentie in dit *Lusitaanse* oord. Deze Fonoteca (mediatheek) serie is een samenwerking met de Cultuur afdeling van de gemeente Lissabon en het **Thisco** platform, die sinds 2002 het initiatief neemt voor experimentele compilaties van eigen bodem. Alle artiesten op deze compilatie zijn uiteraard Portugees maar handelen vanuit verschillende invalshoeken. Het gaat richting de ambient kant, slaat lange tijd af naar broken beats en doet een kleine pitstop bij krakerige hiphop. Bekende aanwijzingen op deze route zijn o.a. **Prefuse73**, **Funckarma** en de oudere **Warp** generatie. *Alle wegen leiden naar Rome* is een bekend gezegde dat hier perfect van toepassing is.

Voor eerdere editities; neem een kijkje op de websites. Nog een *Bacalhau assado nas Brasas* se faz favor, ober! (www.cm-lisboa.pt/fonoteca/ & www.thisco.net) (s.b)

Various Artists

One Step Ahead 3

(STRAIGHT AHEAD/LOWLANDS)

Het Zwitserse Straight Ahead Records leek op sterven na dood maar gelukkig herpakt het zich dit jaar met het debuutalbum van **Raw Deal** en deze nieuwe compilatie. Volume 3 biedt opnieuw een staalkaart van de beste nummers die het voorbije jaar de draaitafels van de toonaangevende dj's sierden. In die zin is de titel 'One Step Ahead' een beetje overdreven, maar we gaan niet zeuren want dit is een puike compilatie. Net als bij gelijkaardige labels als Compost en Ubiquity ligt de nadruk op soul en die is in overvloed aanwezig. Remixers van het moment **Yam Who?** nemen **Alison Crockett** vakkundig onder handen en het onweerstaanbare 'Having Your Fun' van **Phil Asher** mocht niet ontbreken. **King Britt** en zijn muze **Ivana Santilli** wagen zich met succes aan broken beats maar moeten het in dat genre toch afleggen tegen **KV5** en spraakwaterfall **Lyric L.** Superheld **Domu** laat zich van zijn meest soulvolle kant zien als **Bakura**, een alter-ego dat hij bewaart voor de Japanse markt en dus niet makkelijk te vinden is aan deze kant van de aardbol. Fijne housenummers van Raw Deal en **Reel People** en een sterke remix van **Tony Nwachukwu (Attica Blues)** vervolledigen deze mooie schijf. (www.straightaheadrec.com) (ft)

Various Artists

em:t0004

(EM:T)

Terug van weggeweest: em:t records. Ja goed, houdt die lava lamp maar stevig vast, groet de kabouterjies met gele hoofden, de trip kan beginnen. Na een afwezigheid van zes jaar brachten ze vorig jaar al de derde in de serie ambientelectro-compilaties uit. 2004 ziet de geboorte van deel vier. Pulserende beats die als een slijmspoor heel zachtjes door het geluidslandschap trekken. Voorbij flitsende effecten, stotterende soundtracks voor heftige lavalampuitbarstingen. De spannende beatpatronen die **Red Leb** tijdens 'Freezebee' laat horen bieden een basis voor de subtiële ambientelectronica van **Andy Hughes** en **Sub**. Meer variërend werk komt van **International Peoples Gang** en **Gel Sol**, intenser, bij vlagen zelfs funky. Misschien niet zo relevant als in de post-rave jaren maar nog steeds goed wegzweefmateriaal. (<http://www.emitrecords.com>) (joh)

Various Artists

Aim: Fabriclive. 17

(FABRIC/ROUGH TRADE)

Deel 17 van een der lekkerste compilatiereeksen geeft Andy Turner - beter bekend als de creatieve kracht achter **Aim** - de kans een verzamelaar naar zijn smaak samen te stellen. Hij grijpt de gelegenheid aan om er geen gewone dj-set van te maken, maar ons een kijkje in zijn keuken te gunnen. Op de jongste van Aim waren buiten de hiphopgeluiden ook al duidelijk soul- en funkinvloeden hoorbaar, en Andy speelt nu open kaart. Hiphop uit jaren '90 is zijn ding en dat merken we aan de kwistige selectie van artiesten zoals Ice Cube, Lewis Parker, A Tribe Called Quest en dergelijke meer. Langs de andere kant flirt Turner ook graag met gitaargeoriënteerde (folk) muziek, getuige daarvan de aanwezigheid van de Schotse bard James Yorkston en The Byrds. Om het geheel wat aan elkaar te lijmen smeedt hij er nog een portie elektronica en soulfunk tegenaan. Ondanks de diversiteit is het resultaat bijzonder consistent en getuigt het van een uitgesproken eigen karakter. (www.fabriclondon.com) (jv)

Various Artists

Funky Chocolate Records Presents: Underground Classics Vol. 1

(FUNKY CHOCOLATE RECORDS/BANGDISTRIBUTION)

Anno 2004 is house spijtig genoeg nog altijd een genre waar de modale muzikliefhebber een beetje zijn neus voor ophaalt. De muziekstijl heeft echter vele transformaties en evoluties ondergaan; langzaam maar zeker lijkt het erop dat house de Amerikaanse soultraditie de 21e eeuw zal binnenleiden. Een uitstekende getuige van dit fenomeen is de vette compilatie van Funky Chocolate,

zowat de hipste Franse dj annex producer van het ogenblik. Hij legt in zijn set klemtoon op de soul in de house, en kiest platen waarin de Afrikaanse roots duidelijk doorwerken. De uitkomst is een hechte verzameling kwaliteitsvolle amusementsmuziek, waarin verschillende facetten van house doorwerken. Rick Wade's klassieker uit '97 ('Angry Pimp') straalt dankzij het snelle Rhodes-loopje een buitengewoon jazzy sfeer uit; Braxton Holmes haalt zijn inspiratie bij disco en Nick Holder laat ons kennismaken met de Noord-Amerikaanse laatavondvibe. Eigenlijk valt er van elke track een positief verhaal te schrijven, maar het is veel aangenamer indien u deze tijdloze klassiekers zélf ontdekt! (jv)

Various Artists

Inspiración - Espiración: A Gotan Project DJ Set

(YA BASTA!/BANGDISTRIBUTION)

Ondanks dat Gotan Project in drie jaar geen nieuw materiaal heeft uitgebracht, slagen ze er toch in constant aandacht te blijven trekken. De krachtige combinatie van elektronica met de zwoele klanken van Argentiniës favoriete gezelschapsdans spreekt dan ook velen aan. Binnen een half jaartje mogen we ons verwachten aan een live-dvd, en ondertussen houdt Philippe Cohen Solal (de drijvende kracht achter de band) ons zoet met zijn jongste cd. 'Inspiración, Espiración' is een prima verzamelaar waarop Solal een aantal zeldzame tangoplaten, wat remixes en twee nieuwe nummers bijeenbrengt. De set is uitstekend opgebouwd en rijkelijk gevarieerd. La Del Ruso mixt de trompetjes van Calexico met tango, Peter Kruder koppelt er house aan; oudgedienden Anibal Troilo & Astor Piazzolla bieden authentieke rustpauzes. De vreemde combinatie van rap en tango werkt ook, getuige daarvan Al-Shids track. Een uitmuntende mixplaat, waar snelle beslissers nog een bonus-cd verkrijgen met twee matige videoclips die een beetje misstaan bij de schitterende muziek. (www.gotanproject.com) (jv)

Various Artists

Klein Records All Stars Vol.1

(KLEIN)

Laat ik het maar meteen zeggen: ik houd niet zo van cd's. Geef mij maar vinyl, maar als recensente vind ik daarin weinig gehoor. Vinyl moet ik zélf aanschaffen (maakt u zich niet ongerust: dat lukt uitstekend!). Maar wat moet ik dan schrijven als ik lees dat deze compilatie mede is uitgebracht voor mensen die geen pick-up (meer) bezitten. Fijn? Of die mensen aanmoedigen om toch gewoon weer een draaitafel kopen? Deze verzamelaar van het Weense Klein label bevat eerder alleen op plaat uitgebrachte nummers en nog uit te brengen liedjes. Het muzikale spectrum van Klein is sinds de start in 1996 breed, al overheerst de (dansbare) elektronica, in al zijn facetten. **Sofa Surfers**, **I-Wolf**, **The Bug**, de 'prijsnummers' van Klein zijn allen op deze, eh, cd, vertegenwoordigd. Stijlen variëren (breakbeat, dub, lounge, microhouse et cetera); sommige nummers zijn wat gepolijst, anderen wat rauwer. Aangezien smaken ook verschillen is deze, eh, cd, niet gemakkelijk achter elkaar uit te zitten. Ik zou bijna zeggen: u kunt beter de artiesten die bevallen eruit selecteren en hun muziek aanschaffen. Op vinyl. (www.kleinrecords.com) (mvh)

Various Artists

Sampler + Hold (Unschoolled Records Sampler Volume One)

(UNSCHOOLED)

Noise Factory Sampler Vol.02

(NOISE FACTORY RECORDS)

All Stars Vol.1

(KLEIN RECORDS/LOWLANDS)

Label spotting, een plezant tijdverdrijf. Beginnen we in het land waar alles kan Amerika. Chappel Hill meer bepaald, een plaats die door Superchunk en het Merge label voor altijd in het geheugen van de gitaar liefhebbers gegrift staat. Nu thuishaven van Unschooled, een label dat gaat voor elektronica, inventieve gitaren en meer. Gitaren vooral met **Obliminal** in vorige gonzo werd hun muziek stevig bejubeld. Postrock van een nieuw soort, meer rock dan post, ook **Plan 29** sluit hier goed bij aan. Dichter bij huis, vanuit Breda brengt **Multi-Panel** (Ludo Maas) een inventieve mix

van analoog en digitaal, zijn plaat 'Alone In The Field' is pas uit op dit label (een aanrader). Ook is er een sterke mijmerende bijdrage van **Ochre**. Digitale gekte van Samba tot breakbeats bij **30Hz**, en **1St Class Lounge**. Kortom veelbelovend, jong en fris. Al wat langer timmert het Canadese Noise Factory Records aan de weg. In het begin selecteerde labelbaas Joe English het betere postrock werk, vaak met vertakkingen naar het bekendere Canadese Constellation label. Maar ook wat makke soundscapes annex ambient (**Sparrow Orange** en **Beef Terminal**) stonden en staan nog op het menu. Bekendste telg is zeker **Broken Social Scene** die het dit jaar zelfs tot op Werchter schopte. Maar ook **K.C. Accidental** met Charles Spearin van **Do Make Say Think** is sterk. Vanaf 2002 voegt English een nieuw hoofdstuk toe aan Noise Factory records. Met de 'The Resound Of A Foggy Autumn Dawn' van **Naw** gaat hij de weg op van ultra minimale techno. En ook aankomende releases van **Tinkertoy** en **Robin Judge** gaan voor minimale techno. Indien nog niet bekend met dit label is dit een uitgelezen kans. Dan gaan we echt naar de club met het Weense Klein Records. Zij grossieren in een melange van alternatief en dance, van indie en triphop, van soul en dub, van benen en hoofd. Een project als **I-Wolf** speelde al in de Knitting Factory (avant-garde, freejazz tempel in New York) maar past even goed in een trendy club. **The Bug** en **Sofa Surfers** behoeven geen introductie en de live gebrachte dance muziek van **Seelenluft** kon U bewonderen op Pukkelpop. De aanstekelijke dance pop van **Mika** trekt zeker ook de aandacht evenals de eletro pop van **Princess Him**. Nieuwkomer **Stratus** houdt het dan weer meer abstract. Drie samplers die interessant zijn om de vinger aan de pols te houden. (tw)

Various Artists

Scarfaced

(SUPERTRACKS)

Wie het programma MTV-cribs een beetje volgt weet hoe de Amerikaanse rappers warm lopen voor de film Scarface. De een heeft Al Pacino als Tony Montana in zijn lamellen terug laten komen, de ander heeft een grote poster, allemaal hebben ze in ieder geval de dvd in de rijke collectie staan. Onder de rappers geniet Tony Montana een grote faam, hoewel het personage een tamelijk triest figuur is. Nu heeft Made in da Shade een theatervoorstelling gemaakt van deze film. Scarfaced is de multimedia-remix van Brian de Palma's meesterwerk. De theatergroep vroeg elf vaderlandse hiphoppers om zich door Tony te laten inspireren en een exclusief nummer te maken. Prachtig idee uiteraard, maar de spoeling is helaas nog wat te dun in Nederland. Zeker wanneer grote namen als Brainpower, D-Men en Extince verstek laten gaan op het album. Het vuur moet nu komen van Opgezwolle's **Delic**, **DuvelDuvel** en **VSOP**. De laatsten vlammen echter alleen in het eerste deel van het nummer, Delic en DuvelDuvel etaleren echter wel een staaltje hogeschoolhiphop. Jammer dan dat sommige van de andere artiesten een flink eind lopen te kleunen. Edoch een aardige kennismaking met wat nieuwe Nederlandse hiphoppers, en een heel goed idee.

(www.supertracks.nl/scarfaced/) (avdh)

Various Artists

Touch Tones 2

(TUMMY TOUCH/LOWLANDS)

Tummy Touch probeert het met een tweede labelcompilatie. Samplers zijn een uitgelezen visitekaartje voor platenfirma's om het doelpubliek uit te breiden en te laten kennismaken met andere artiesten uit hun stal. Moeilijkheid in dit geval is dat de groepjes op Tummy nogal sterk uiteenlopen qua sound en muzikale visie. Het resultaat is dan ook een bizar allegaartje. Zo stellen Crazy Girl je eerst bloot aan mutante surf, waarna je onvervalste jazzy swing uit de jaren '30 in de maag gesplitst krijgt (Patrick & Eugene). De *sampletronica* van het obscure 'Le Pico' zit op haar beurt het vorige olijke duo achterna. Zelfs op Radio 1 durven ze dergelijke onfrisse combinaties niet draaien. We houden het graag wat eclecticisch, maar er zijn grenzen aan de stemmingswisselingen. 'Touch Tones 2' komt manifest de nodige coherentie tekort als volwaardige compilatie. Ook de kwaliteitscontrole op de individuele nummers laat teveel te wensen over. Misschien de volgende keer wat meer in het eigen materiaal snoeien en nummertjes van andere firma's licenseren?

(www.tummytouch.com) (jv)

Vehicle

The Fire Is Warmer On The Inside

(MUZE)

Een korte reeks diepe bonzen brengt ons de muziek van Vehicle. Nederlands postrock-glorie, mag dat? Dat mag, samen met het al redelijk bekende **We vs. Death** kunnen zij er voor gaan zorgen dat Nederland eindelijk de postrock-smaak te pakken krijgt. Vernieuwend is het niet maar dat neemt niet weg dat het ouderwets lekker is. Ietwat twijfelend komen ze op gang met het Explosions In The Sky-achtige 'Gethsemane', rinkelende gitaren die de ongenadige climax aankondigen. Als de drums marsvormen aannemen weet je dat er geen weg terug is. 'Silence' is een mooi sfeerstuk dat jammer genoeg een beetje kabbelt zonder echt overtuigend tot een climax te komen. Nee, het winnende nummer op deze e.p. is ongetwijfeld 'Zut Alors'. Een krachtig staaltje crescendo-bouwwakkunst, sluimerende akkoorden die traag op gang komen en explosief een opmars naar grote hoogten inluiden. Vehicle leerde het climaxen bouwen van **Mogwai** en **Explosions In The Sky**, dat zijn goede voorbeelden en het levert een mooie e.p. op. Als ze dit volhouden en iets spannender kunnen maken dan ben ik zeer benieuwd naar een volledig album. (www.vehicleband.tk/) (joh)

Wei Chi

One I, Two Eyes

(COMPOST/LOWLANDS)

Reeds een jaar gaat het gerucht de ronde dat Compost Records, eens het label bij uitstek voor nu-jazz, haar greep op het muzikale landschap aan het verliezen is. Ook het vertrek van de **Jazzanova**-crew een paar maanden geleden wekt weinig hoop. De geplaagde platenfirma blijft echter gewoon doorwerken, en brengt deze maand de eerste full-cd van Wei Chi uit. Eigenlijk gaat het hier om een verzameling studioestjes van sessiemuzikant Raoul Walton. Een langere sessie van meerdere nummers, geproduceerd door **Ben Mono**, vult het geheel aan. Mono's producties zijn het meest consistent, maar vallen niet te vergelijken met 's mans solowerk. Ben houdt vanzelfsprekend de vetste ideeën fijntjes voor zijn eigen solowerk! Hoogtepunt is ongetwijfeld de opzweepende nu-bossa van het reeds eerder verschenen 'Heaven'. Ook het sterk door **Pharoah Sanders** beïnvloede 'Pray for Peace' (de titel alleen al!) mag er best wezen. Het is geen echt slechte plaat, maar het had wel méér mogen zijn. Van zulke klinkende namen verwachten we immers hogere kwaliteit.

(www.compost-records.com) (jv)

Wolf Eyes

Burned Mind

(SUB POP)

Dit is de vierde volwaardige cd van dit trio, en als alle cassettes, splitsingles en andere formaten erbij worden geteld, is dit release 91! Van een gebrek aan productiviteit en kwantiteit kan Wolf Eyes zeker niet worden beschuldigd. De 12inch 'Stabbed in the face' verscheen eerder dit jaar reeds op Sub Pop, met op de ommezijde twee nummers die niet op deze cd zijn terug te vinden. Het was al een indicatie dat het label een release zou worden voorgeschoteld die niets van doen heeft met de rest van hun catalogus. In de stilaan bekend wordende stijl overdondert Wolf Eyes ons met een portie ambianteske noise die doet denken dat **Throbbing Gristle** eindelijk een volwaardige opvolger heeft. Deze plaat, en in feite wellicht hun volledige catalogus, is op zijn minst zo provocerend en onrustbarend als wat de grootvaders van de industriële noise uit hun machines pleegden te pleuren. Als er al eens sprake is van ritmes, zijn die dermate verhakkeld dat elke dansbaarheidsfactor ontbreekt. Overstuurde elektronica en dito geschreeuw zorgt voor een desoriënterend geheel. Ook live komt deze band overdonderend uit de hoek. Op het eerder dit jaar gehouden Kraak-festival in Hasselt stond een volle zaal met open mond te staren naar het podium alwaar de band zijn diepste zieleroselen in een tenenkrullend loeihard volume over het publiek stortte. Het trio gaat nog een paar stappen verder dan gelijkgestemden >b>Black Dice, met wie ze regelmatig samenwerken onder de noemer **Black Eyes**. 'Burned Mind' is ongetwijfeld de essentieelste release van Sub Pop sinds de glorie dagen van de grunge. (pb)